

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Donex Shipping and Forwarding BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-104/19)

(2019/C 155/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Donex Shipping and Forwarding BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 91/2009 ⁽¹⁾ jest nieważne w stosunku do importera działającego w Unii ze względu na naruszenie art. 2 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ z racji tego, że do celów ustalenia marginesu dumpingu dla produktów objętych postępowaniem, a pochodzących od niewspółpracujących chińskich producentów eksportujących Rada wykluczyła z porównania, o którym mowa w tymże ustępie, transakcje wywozu dotyczące niektórych typów produktu?
- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 91/2009 jest nieważne w stosunku do importera działającego w Unii ze względu na naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/96 z racji tego, że instytucje Unii — w ramach obliczania wysokości marginesu dumpingu dla produktów objętych postępowaniem — przy porównywaniu wartości normalnej produktów pochodzących od indyjskiego producenta z cenami eksportowymi podobnych chińskich produktów odmówiły uwzględnienia dostosowań w zakresie przywozowych należności celnych nakładanych na surowce i podatków pośrednich w państwie analogicznym, jakim są Indie, oraz dostosowań w zakresie (kosztów) produkcji, lub też z racji tego, że instytucje Unii (we właściwym terminie) nie przedstawiły współpracującym chińskim producentom eksportującym wszystkich danych indyjskiego producenta mających znaczenie dla ustalenia wartości normalnej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 lutego 2019 r. — X, przy udziale: College van burgemeester en wethouders van gemeente Purmerend, Tamoil Nederland BV

(Sprawa C-120/19)

(2019/C 155/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Przy udziale: College van burgemeester en wethouders van gemeente Purmerend, Tamoil Nederland BV

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/68/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ujęciu w zezwoleniu na stację paliw LPG takiego wymogu, który określa, że ta konkretna stacja paliw LPG może być zaopatrywana wyłącznie przez cysterny LPG wyposażone w odporne na ciepło pokrycia, podczas gdy zobowiązanie to nie zostało bezpośrednio nałożone na jednego lub więcej użytkowników cystern LPG?
- b) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma fakt, że państwo członkowskie zawarło z organizacjami uczestników rynku z branży LPG (między innymi użytkowników stacji paliw LPG, producentów, sprzedawców i przewoźników LPG) umowę w formie „Safety Deal hittewerende bekleding op LPG-autogastankwagens”, w której strony zobowiązały się stosować odporne na ciepło pokrycia, i że w związku z powyższym państwo członkowskie wydało okólnik „Circulaire effectafstanden externe veiligheid LPG-tankstations voor besluiten met gevolgen voor de effecten van een ongeval”, w którym przyjęto dodatkowo politykę w zakresie ryzyka, która opiera się na założeniu, że stacje LPG będą zaopatrywane przy pomocy cystern wyposażonych w odporne na ciepło pokrycia?
2. a) W przypadku kiedy sąd krajowy dokonuje oceny decyzji wykonawczej zmierzającej do przymusowego wykonania wymogu pozwolenia, od którego nie przysługuje prawny środek zaskarżenia, a który jest sprzeczny z prawem Unii:
 - czy prawo Unii, a ściślej mówiąc, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące krajowej autonomii proceduralnej, dopuszcza, aby sąd krajowy zakładał zgodność z prawem takiego wymogu zezwolenia, chyba że jest on oczywiście sprzeczny z prawem wyższego rzędu, w tym prawem Unii? Jeśli tak, to czy prawo Unii stawia w przypadku takiego wyjątku (dodatkowe) wymogi;
 - czy też prawo Unii, również z uwzględnieniem wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Ciola (C-224/97, ECLI:EU:C:1999:212) i Man Sugar (C-274/04, ECLI:EU:C:2006:233), zobowiązuje sąd krajowy do niestosowania takiego wymogu zezwolenia z uwagi na sprzeczność z prawem Unii?
- b) Czy dla odpowiedzi na pytanie drugie lit. a) ma znaczenie kwestia tego, czy decyzja wykonawcza stanowi sankcję odszkodowawczą (remedy), czy też sankcję karną (criminal charge)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. 2008, L 260, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2019 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-177/19 P)

(2019/C 155/36)

Języki postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, S. Eisenberg i D. Klebs, pełnomocnicy)